

Publicerad 2016-01-26 07:38 av Knoparemoj

EN LITEN FLISA

EN MÄNNISKOSKÄRVA.

EN MÄNNISKOSKÄRVA.

En människoskärva i ett oändligt stort kallt universum
Man blir ödmjuk och kan inte förstå varför, man blir stum
Vad kan menas med denna lilla skärva av miljarder stjärnor ljus
Något måste det vara att just jag fick chansen att bebo jordens hus

Kan man någonsin förstå hur fint allt är upplagt och sammansatt
Från det minsta lilla kryp, till gigantiska valar och vår lilla katt
Varje människa är unik och har en stor del av maskineriet
Få är det förunnat att ändå känna trons makt, det gudomliga skriet

Så kläd dig då människa i den dräkt som kan förvandla din själ
Den mantel av nåd och försoning det är dags att vakna, du träl
Men gå inte för lång för snart så klämtar klockan, himlens köl
När man föds finns det tid som en ocean, nu är det bara en liten pöl

Man lyfts upp av de vindar som blåser åt det håll man vill så gärna gå
Här gäller det inte att tveka, tag tillfället i akt, inte bara stå där och se på
Floden rinner som den alltid har gjort, man är överfarten helt säker
De sår man har fått, en trasig själ, man blir säker på att de läker

Bo Grapensskog

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knoparemoj med Poeter.se id #61841 innehar upphovsrätten